

Sygn. akt I C 1967/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Dorota Walczyk

Protokolant apl. adw. Mateusz Jachimczyk

po rozpoznaniu w dniu 12 marca 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.

przeciwko B. C., (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. oddala powództwo,
2. zasądza od powoda na rzecz B. C. kwotę 2417 złotych (dwa tysiące czterysta siedemnaście) tytułem zwrotu kosztów postępowania,
3. zasądza od powoda na rzecz (...) S.A. w W. kwotę 2417 złotych (dwa tysiące czterysta siedemnaście) tytułem zwrotu kosztów postępowania,
4. nakazuje pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia kwotę (...),29 (cztery tysiące dwadzieścia dziewięć złotych 29/100) złotych tytułem wydatków pokrytych tymczasowo z rachunku Skarbu Państwa.

Sygn. akt I C 1967/12

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 28 maja 2012 r. powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. wystąpił przeciwko B. C. Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym w Sokółce i (...) S.A. w W. o zasądzenie od każdego z nich kwoty 20.048,06 zł, z zastrzeżeniem, że zapłata dokonana przez jednego z nich powoduje wygaśnięcie zobowiązania pozwanych do wysokości dokonanej zapłaty (in solidum) wraz z ustawowymi odsetkami za zwłokę od dnia 1 lutego 2012 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanych kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości maksymalnych stawek dopuszczonych przepisami prawa oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictw. W uzasadnieniu wskazał, że złożył do pozwanego komornika wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko dłużnikowi M. C. oraz w dniu 9 listopada 2010 r. nadał na pocztę wniosek o wszczęcie egzekucji z nieruchomości dłużnika. Pozwany komornik dopiero po dwóch miesiącach dokonał zajęcia nieruchomości, co w konsekwencji skutkowało umorzeniem postępowania egzekucyjnego wobec stwierdzenia bezskuteczności, albowiem w dniu 10 stycznia 2011 r. dłużnik dokonał zbycia tejże nieruchomości. Zdaniem powoda pozwany komornik przez swoje bezprawne zaniechanie wyrządził mu szkodę (pozew wraz z załącznikami – k 1-58).

W odpowiedzi na pozew złożonej w dniu 31 grudnia 2012 r. pozwana B. C. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Sokółce wniosła o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwana wskazała, że akta

KM 966/11 znajdowały się w Sądzie Rejonowym w Sokółce gdy wpłynął wniosek wierzyciela z dnia 8 listopada 2010 r. o wszczęcie egzekucji z nieruchomości (odpowiedź na pozew – k 118-118 verte).

W odpowiedzi na pozew złożonej w dniu 2 stycznia 2013 r. (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, że pozwany komornik nie naruszył jakichkolwiek przepisów prawa, zaś powód nie wykazał niemożności zaspokojenia roszczeń w drodze wniesienia skargi paulińskiej (odpowiedź na pozew – k 135-137).

Na terminie rozprawy wyznaczonym na dzień 20 marca 2013 r. pełnomocnik pozwanej B. C. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych (protokół z rozprawy z dnia 20 marca 2013 r. – k 191).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 14 kwietnia 2010 r. Sąd Rejonowy dla Krakowa – Śródmieścia nakazał M. C., aby zapłaciła na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w R. kwotę 14.640,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 14 grudnia 2009 r. do dnia zapłaty wraz z kwotą 2.583,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu zapłaty, albo wniosła w tym terminie sprzeciw. Nakaz został zaopatrzony w klauzulę wykonalności (dowód: nakaz zapłaty z dnia 14 kwietnia (...). – k 30).

Powód w dniu 30 sierpnia 2010 r. wystąpił do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Sokółce B. C. z wnioskiem o wszczęcie egzekucji na podstawie nakazu zapłaty z dnia 14 grudnia 2010 r. przeciwko dłużnikowi M. C. i o prowadzenie egzekucji z rachunków bankowych dłużnika i ruchomości (dowód: zeznania pozwanej – k 205, wniosek o wszczęcie egzekucji – k 31 i akta KM 966/10).

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Sokółce B. C. zawiadomieniem z dnia 16 września 2010 r. powiadomiła dłużnika M. C. o wszczęciu egzekucji w sprawie o sygn. KM 966/10 (dowód: zeznania pozwanej – k 205, zawiadomienia o wszczęciu egzekucji – akta KM 966/10).

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Sokółce B. C. zawiadomieniem z dnia 16 września 2010 r. wezwała powoda do uiszczenia zaliczki na wydatki w kwocie 155,02 zł. Powód uiszczył zaliczkę w dniu 24 września 2010 r. (dowód: zeznania pozwanej – k 206, wezwanie – k 33- akta KM 966/10, potwierdzenie przelewu – k 34).

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Sokółce B. C. wystąpiła do Urzędu Skarbowego i Starostwa o ustalenie dalszego majątku dłużnika. Pismem z dnia 13 października 2010 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Sokółce B. C. zawiadomiła powoda o posiadaniu przez dłużnika nieruchomości i wskazał, że w przypadku skierowanie egzekucji do nieruchomości należy złożyć stosowny wniosek (dowód: zeznania pozwanej – k 206, pismo z dnia 13 października 2012 r. – k 35).

W dniu 9 listopada 2010 r. powód nadał w urzędzie pocztowym wniosek z dnia 8 listopada 2010 r. o wszczęcie egzekucji z nieruchomości dłużnika, dla której Sąd Rejonowy w Sokółce prowadzi księgi wieczyste po nr KW (...) i KW (...). Wniosek wpłynął do komornika w dniu 15 listopada 2010 r. (dowód: zeznania pozwanej – k 206, pismo z dnia 6 listopada 2010 r. wraz z potwierdzeniem nadania – k 36 i akta komornicze KM 966/10).

W załączeniu do pisma 9 listopada 2010 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Sokółce B. C. przesała do Sądu Rejonowego w Sokółce akta egzekucyjne KM 966/10. Akta wpłynęły do Sądu Rejonowego w Sokółce w dniu 10 listopada 2010 r. Kiedy akta są przekazywane do sądu pozwana nie sporządza kopii, a akta za potwierdzeniem odbioru są przekazywane do sądu. Gdy wpływają pisma do sprawy zakłada teczkę, którą potem dołącza się do akt głównych. W tym czasie, do rozpoznania sprawy, nie są podejmowane żadne czynności egzekucyjne (dowód: zeznania pozwanej – k 206-207, pismo z dnia 9 listopada 2010 r. – k 119, potwierdzenie odbioru – k 119).

Postanowieniem z dnia 2 grudnia 2010 r. Sąd Rejonowy w Sokółce na skutek przedstawienia akt egzekucyjnych administracyjnych przez Dyrektora Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. i Komornika Sądowego przy

Sądzie Rejonowym w Sokółce B. C. w związku ze zbiegiem egzekucji administracyjnej i sądowej umorzył postępowanie w sprawie z uwagi na zwolnienie spod zajęcia rachunku bankowego prowadzonego na rzecz dłużnika M. C. przez (...) S.A. oraz że w sprawie KM 966/10 w ogóle nie została egzekucja skierowana do tego samego prawa majątkowego. Odpis postanowienia został doręczony Komornikowi Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Sokółce B. C. w dniu 6 grudnia 2010 r., zaś akta komornicze zostały zwrócone w dniu 21 grudnia 2010 r. (dowód: zeznania pozwanej – k 206, postanowienie z dnia 2 grudnia 2010 r. – k 57-58, pismo z dnia 6 grudnia 2010 r. – akta KM 966/10).

Pozwana B. C. od 22 grudnia 2010 r. do 8 stycznia 2011 r. przebywał na urlopie za granicą. Ponadto okres na koniec roku i początek następnego jest bardzo pracowity, ponieważ na koniec roku zamyka się sprawy, przygotowuje sprawozdania wymagające wielu obliczeń. Obowiązki komornika podczas jego nieobecności pełnił asesor M. K.. W trakcie nieobecności komornika podejmowane są czynności egzekucyjne – podejmuje je zastępca. Zawiadomieniem z dnia 14 stycznia 2011 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Sokółce B. C. powiadomiła powoda o zajęciu nieruchomości dłużnika oznaczonej jako działka nr (...) dla której Sąd Rejonowy w Sokółce prowadzi księgę wieczystą KW (...) oraz działka nr (...) dla której Sąd Rejonowy w Sokółce prowadzi księgę wieczystą KW (...) (dowód: zeznania pozwanej – k 206-207, zawiadomienie z dnia 14 stycznia 2011 r. – k 37). \

Pismem z dnia 14 stycznia 2011 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Sokółce B. C. wezwała dłużnika M. C. do zapłaty należności w kwocie 14.640,00 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu (dowód: wezwanie do zapłaty należności – k 38).

Sąd Rejonowy w Sokółce prowadzi księgę wieczystą KW (...) dla nieruchomości rolnej zabudowanej oznaczonej jako działka nr (...), której własność należało do M. C.. W dziale IV wpisana była hipotek przymusowa zwykła na kwotę 1.767,22 zł. Sąd Rejonowy w Sokółce prowadzi księgę wieczystą KW (...) dla nieruchomości rolnej niezabudowanej oznaczonej jako działka nr (...), której własność należało do M. C.. W dziale IV wpisana była hipotek umowna zwykła na kwotę 130.000,00 zł wynikająca z umowy pożyczki z dnia 13 lutego 2009 r., gdzie wierzycielem był J. H., hipoteka przymusowa kaucyjna na kwotę 4.196,93 zł, hipoteka przymusowa kaucyjna na kwotę 845,61 zł, hipoteka przymusowa kaucyjna na kwotę 792,81 zł. i hipoteka przymusowa kaucyjna na kwotę 844,11 zł. Aktem notarialnym z dnia 14 marca 2006 r. M. C. ustanowiła na rzecz G. H. dzierżawę nieruchomości rolnej oznaczonej jako działki (...) na okres 10 lat licząc do dnia 14 marca 2016 r. Obecnie przedmiotowe nieruchomości są własnością J. H.. W dniu 10 stycznia 2011 r. dłużnik M. C. zawarła z J. H. umowę przeniesienia własności przedmiotowych nieruchomości w zamian za zwolnienie z długu (dowód: odpis księgi wieczystej – k 158-176 i k 274-290, akt notarialny z dnia 14 marca 2006 r. – k 177-180).

Postanowieniem z dnia 25 lutego 2011 r. Sąd Rejonowy w Sokółce oddalił wniosek Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Sokółce B. C. o wpis wzmianki o toczącej się egzekucji z nieruchomości albowiem aktem notarialnym z dnia 10 stycznia 2011 r. M. C. przeniosła w celu zwolnienia się z długu na rzecz wierzyciela J. H. własność nieruchomości wpisaną w księdze wieczystej KW (...) (dowód: zeznania pozwanej – k 206, postanowienie z dnia 25 lutego 2011 r. – akta KM 966/10).

Pismem z dnia 21 września 2011 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Sokółce B. C. powiadomiła powoda, że dłużniczka M. C. aktem notarialnym z dnia 10 stycznia 2011 r. Rep. A 104/11 przekazała nieruchomości objęte KW (...) i KW (...) dla J. H. oraz, że ponieważ nieruchomości zostały zajęte 14 stycznia 2011 r. Sąd Rejonowy postanowieniem z dnia 25 lutego 2011 r. oddalił wniosek komornika o dokonanie wpisu wzmianki o toczącej się egzekucji z nieruchomości w dziale III KW (...) i KW (...) (dowód: pismo z dnia 21 września 2011 r. – k 41).

Postanowieniem z dnia 27 października 2011 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Sokółce B. C. postępowanie w sprawie KM 966/120 umorzył wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji (dowód: postanowienie z dnia 27 października 2011 r. – akta KM 966/10).

Pismem z dnia 25 stycznia 2012 r. powód wezwał Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Sokółce B. C. o zapłatę kwoty 20.048,06 zł odpowiadające wartości szkody wyrządzonej przez zaniechanie dokonania czynności egzekucyjnych. W odpowiedzi Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Sokółce B. C. wskazała, że odmawia

zapłaty ww. kwoty i wskazała numer polisy ubezpieczeniowej (dowód: wezwanie do zapłaty – k 50-51, pismo z dnia 6 lutego 2012 r. – k 53).

Pismem z dnia 20 lutego 2012 r. powód zgłosił pozwanemu (...) S.A. Inspektorat w B. szkodę majątkową w wyniku niezgodnego z prawem działania Komornika B. C. w związku z prowadzeniem postępowania egzekucyjnego w sprawie KM 966/10 i wezwał do zapłaty odszkodowania w wysokości 20.048,06 zł na podstawie art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji. Pozwany (...) S.A. nie przyznał powodowi odszkodowania (dowód: zgłoszenie szkody – k 54-55 verte, pismo z dnia 5 czerwca 2012 r. – k 123-124).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zeznania pozwanej, dokumenty znajdujące się w aktach w sprawie egzekucyjnej o sygn. akt KM 966/10 oraz dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, których autentyczność nie budziła wątpliwości Sądu. Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanej w całości, albowiem Sąd one logiczne i spójne.

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu rzeczoznawstwa majątkowego na okoliczność ustalenia wartości rynkowej nieruchomości gruntowych położonych w Z., gmina S., dla których Sąd Rejonowy w Sokółce IV Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgi wieczyste numerach (...) obowiązujących w I połowie 2011 roku.

Biegły sądowy w sporządzonej opinii wskazał, że wartość rynkowa prawa nieruchomości według stanu na 10 stycznia 2011 r. i cen rynkowych na I połowę 2011 r. w wysokości oznaczonej jako działka nr (...) wynosiła 20.000,00 zł, działka nr (...) wynosiła 26.200,00 zł, działka nr (...) wyniosła 91.400,00 zł. – łącznie 137.600,00 zł.

Sąd dokonał oceny opinii biegłego sądowego z uwzględnieniem poziomu wiedzy, podstawy teoretycznej opinii, sposobu motywowania sformułowanych stanowisk, wyrażonych w niej ocen, zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, uzasadnienia przedstawionych w niej poglądów. Zdaniem Sądu opinia została sporządzona rzetelnie. Twierdzenia biegłego zamieszczone w opinii poparte są rzeczową, logiczną i spójną argumentacją. Biegły wskazuje przesłanki swego rozumowania, które prowadziło go do ostatecznej konkluzji. Opinia biegłego jest prawidłowa, gdyż zawiera wnioski, które są sformułowane w sposób przystępny i zrozumiały. Opinia zawiera ponadto uzasadnienie wymagane przez art. 285 § 1 k.p.c. W ocenie więc Sądu opinia biegłego sądowego pozwoliła w sposób jednoznaczny ustalić okoliczności wymagające wiedzy specjalnej. Sąd nie doszukał się żadnych przesłanek, które podważyłyby prawidłowość ustaleń biegłego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Zgodnie z art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji komornik jest obowiązany do naprawienia szkody wyrządzonej przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu czynności. W sytuacji więc gdy działania komornika wyrządzają szkodę można zażądać od niego odszkodowania. Odnośnie odpowiedzialności pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. wskazać należy, iż komornik sądowy podlega obowiązkowemu ubezpieczeniu z tytułu odpowiedzialności cywilnej komorników za szkody, które mogą zostać wyrządzone w następstwie działania lub zaniechania w związku z ich działalnością. Do stosunku ubezpieczenia obowiązkowego w kwestiach nieuregulowanych należy stosować przepisy kodeksu cywilnego w części dotyczącej umowy ubezpieczenia (art. 805 i n.). Zgodnie zaś z art. 822 § 1 i § 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jest to odstępstwo od zasady osobistej odpowiedzialności sprawcy, ograniczone jednak wysokością sumy ubezpieczenia. Powyższe uzasadnia odpowiedzialność obu pozwanych na zasadzie in solidum. Odpowiedzialność in solidum, określana też jako solidarność nieprawidłowa, niewłaściwa, pozorna albo przypadkowa zachodzi wówczas, gdy wierzyciel może dochodzić tego samego świadczenia od kilku dłużników, na podstawie tytułów wynikających z odrębnych stosunków prawnych łączących go z każdym z tych dłużników.

Odpowiedzialności komornika nie jest odpowiedzialnością na zasadzie winy. Odpowiedzialność odszkodowawcza komornika uregulowana w powołanym przepisie jest odpowiedzialnością deliktową, której przesłanką jest działanie lub zaniechanie niezgodne z prawem, bez względu na zawinienie komornika. Ponieważ przepis ten nie określa samodzielnie przesłanek odpowiedzialności komornika w sensie warunków powstania obowiązku naprawienia szkody dla przypisania komornikowi odpowiedzialności odszkodowawczej miarodajne są ogólne przesłanki odpowiedzialności deliktowej. Warunkiem koniecznym odpowiedzialności komornika będzie więc łączne spełnienie następujących przesłanek: 1) powstanie szkody, 2) zaistnienie zdarzenia wyrządzającego szkodę, tj. zdarzeniem tym według art. 23 jest niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie komornika i 3) adekwatny związek przyczynowy pomiędzy szkodą a zdarzeniem ją powodującym.

W pierwszej kolejności rozważyć należało, czy pozwanej można było przypisać niezgodne z prawem działania lub zaniechania przy wykonywaniu czynności egzekucyjnych. W niniejszej sprawie w ocenie Sądu zostało wykazane, że pozwana B. C. prowadząc jako Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Sokółce postępowanie egzekucyjne z wniosku powoda przeciwko dłużnikowi M. C. podejmowała czynności niezgodne z prawem w rozumieniu art. 23 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji. Stosowanie do treści art. 45a ww. ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. komornik podejmuje niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 7 dni od dnia otrzymania wniosku wierzyciela, czynności niezbędne do skutecznego przeprowadzenia egzekucji lub zabezpieczenia roszczenia. Powyższe oznacza, że pozwana, która miała obowiązek podjąć czynności w powyższym terminie, zachowała się niezgodnie z dyspozycją ww. art. 45a, gdyż czynność podjęła dopiero w dniu 14 stycznia 2011 r. Wskazać należy, że termin 7 dni należy liczyć od dnia doręczenia wniosku komornikowi, a nie od dnia oddania wniosku w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego, a zatem termin ten dla pozwanej liczyć należy od dnia 15 listopada 2010 r. – data wpływu do kancelarii komornika. Ponadto ponieważ komornik nie może podejmować czynności egzekucyjnych w razie przekazania akt egzekucji sądowi w przypadku zbiegu egzekucji sądowej z egzekucją administracyjną, to pozwana miała realną możliwość podjęcia czynności zgodnie z wnioskiem dopiero po zwrocie akt egzekucyjnych z sądu w dniu 21 grudnia 2010 r. Zdaniem Sądu nawet zaś przy przyjęciu, że przedmiotowy termin jest terminem instrukcyjnym, to i tak dokonanie przez pozwaną czynności dopiero w dniu 14 stycznia 2011 r. stanowi naruszenie przepisów prawa. W zakresie bowiem wskazanego przez wierzyciela sposobu egzekucji komornik zobowiązany jest do podjęcia niezwłocznie z urzędu wszelkich czynności egzekucyjne właściwych ze względu na stan postępowania, niezbędnych do zapewnienia jego prawidłowego przebiegu i skutecznego zaspokojenia wierzyciela. Niepodjęcie zatem czynności bezpośrednio po zwrocie ich z sądu stanowi o niedbalstwie pozwanej i wadliwym prowadzeniu postępowania egzekucyjnego. Zdaniem Sądu podnoszone przez pozwaną okoliczności przebywania na urlopie, czy konieczność przygotowywania sprawozdań w związku z końcem roku nie mogą usprawiedliwić zaniechania ze strony pozwanej. Ponadto usprawiedliwieniem nie może być to, że obowiązki podczas nieobecności pozwanej podejmuje asesor M. K.. Komornik bowiem ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą nie tylko za własne działania i zaniechania niezgodne z prawem, ale także za takie działania pracownika kancelarii komorniczej, asesora komorniczego i aplikanta komorniczego, podjęte w związku z postępowaniem egzekucyjnym. W niniejszej sprawie podkreślić trzeba, że w istocie nie doszło do zajęcia nieruchomości dłużnika bez zbędnej zwłoki. Sąd uznał, że zaniechanie dokonane przez pozwaną opisaną wyżej czynności egzekucyjnej w sprawie o sygn. akt KM 966/10 jeszcze w grudniu 2010 r. było niezgodne z prawem.

W tym miejscu wskazać należy, że nie zasadne są twierdzenia pozwanych, iż powód ponieważ nie wykazał niemożliwości zaspokojenia roszczeń w drodze wniesienia skargi paulińskiej, to nie udowodnił powstania szkody. Niezbędnymi przesłankami umożliwiającymi skorzystanie przez wierzyciela z dochodzenia do komornika naprawienia szkody wyrządzonej przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu czynności, nie jest wcześniejsze skorzystanie z instytucji skargi paulińskiej. Skarga pauliańska służy bowiem ochronie wierzycielom w przypadku nieuczciwych praktyk dłużników zmierzających do usunięcia majątku, z którego wierzyciele mogliby uzyskać zaspokojenie swoich należności. Natomiast odpowiedzialność komornika z art. 23 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji jest to jednak odpowiedzialność odszkodowawcza i tylko w trybie

samodzielnego postępowania odszkodowawczego można dochodzić naprawienia szkody przez komornika, jeśli została ona wyrządzona na skutek wadliwych czynności egzekucyjnych.

Nie ulega wątpliwości, że przesłanka bezprawności oznacza naruszenie przez komornika przepisów prawa, przy czym nie każde naruszenie prawa będzie stanowiło podstawę odpowiedzialności odszkodowawczej, ale jedynie takie, które stanowiło warunek konieczny powstania szkody i którego normalnym następstwem w danych okolicznościach jest powstanie szkody.

W ocenie Sąd wbrew twierdzeniom powoda nie można przyjąć, że w okolicznościach niniejszej sprawy fakt dokonania zajęcia nieruchomości dłużnika w dniu 14 stycznia 2011 r. był warunkiem wystąpienia skutku w postaci niezaspokojenia powoda w toku egzekucji. Jak bowiem wynika z ustaleń stanu faktycznego nieruchomości dłużnika objęta umową z dnia 10 stycznia 2011 r. była obciążona hipotekami na łączną kwotę 136.679,46 zł. Ponadto dłużnik ustanowiła na nieruchomości oznaczonej jako działki (...) dzierżawę na rzecz G. H. do dnia 14 marca 2016 r. Powyższe nie wątpliwie mogłoby stanowić przeszkodę w pozyskaniu nabywcy w trakcie sprzedaży licytacyjnej. Po pierwsze istnienia obciążeń hipotecznych wprawdzie nie uwzględnia się przy określaniu wartości nieruchomości, ale obciążenia te mają wpływ na jej cenę oraz na jej pozycję na rynku. Ponadto zgodnie z art. 678 § 1 i 2 k.c. w razie zbycia rzeczy najętej w czasie trwania najmu nabywca wstępuje w stosunek najmu na miejsce zbywcy, jednak może wypowiedzieć najem z zachowaniem ustawowych terminów wypowiedzenia. Uprawnienie to nie przysługuje nabywcy, jeżeli umowa najmu była zawarta na czas oznaczony z zachowaniem formy pisemnej i z datą pewną, a rzecz została najemcy wydana. Przepisy art. 678 k.c. mają odpowiednie zastosowanie do umowy dzierżawy (art. 694 k.c.). Skoro umowa dzierżawy została zawarta w formie aktu notarialnego na czas oznaczony, to potencjalny nabywca byłby związany dzierżawą, a dzierżawa jako prawo zobowiązaniowe ma także wpływ na wartość nieruchomości. Nie ulega zatem wątpliwości, że okoliczności te mogłyby odstraszać zainteresowanych nabyciem nieruchomości dłużnika i w konsekwencji w ogóle nie zostałyby one sprzedane. Nawet zaś gdyby doszło do ich sprzedaży w drodze licytacji komorniczej, gdyby pozwana dokonała ich zajęcia przed datą 10 stycznia 2011 r., nie można mieć pewności, że uzyskane z tego tytułu kwoty – biorąc pod uwagę ich wartość wycenioną przez biegłego według cen obowiązujących w 2011 r. - po pokryciu kosztów egzekucji, wierzytelności uprzywilejowanych (hipoteki) oraz przy uwzględnieniu obciążenia dzierżawnego, pozwalałaby na zaspokojenie wierzytelności powoda.

Wskazać należy, że aby można było mówić o związku przyczynowym pomiędzy bezprawnością pozwanej a szkodą powstałą po stronie powoda, musiało w sprawie zostać udowodnione tak duże prawdopodobieństwo osiągnięcia zaspokojenia wierzytelności przez powoda w związku z licytacji nieruchomości, że rozsądnie rzecz oceniając można stwierdzić, że powód na pewno uzyskałby zaspokojenie, gdyby nie wystąpiło zdarzenie, w związku z którym ten skutek był niemożliwy. Jak zaś wskazano wyżej, okoliczności sprawy nie wskazują, że z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością na skutek sprzedaży nieruchomości dłużnika w drodze licytacji doszłoby do pokrycia wierzytelności przysługującej powodowi. Nie można zatem mówić, że normalnym następstwem bezprawności pozwanej w danych okolicznościach jest powstanie po stronie powoda szkody. Zdaniem Sądu należy stwierdzić, że nie występuje związek przyczynowy adekwatny między bezprawnością pozwanej, a szkodą powoda.

Podnieść ponadto trzeba, że strona powodowa nie wykazała wysokości szkody jakiej naprawienia domaga się w niniejszej sprawie. Wprawdzie powodowi przysługuje w stosunku do dłużnika wierzytelność stwierdzona prawomocnym nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 14 kwietnia 2010 r. obejmująca należność główną w kwocie 14.640,00 zł wraz z odsetkami od dnia 14 grudnia 2009 r. do dnia zapłaty i koszty procesu w wysokości 2.583,00 zł oraz koszty zastępstwa w postępowaniu egzekucyjnym i wydatki gotówkowe (art. 770 k.p.c.), to nie wykazał on, że egzekucja prowadzona także z nieruchomości dłużnika doprowadziłaby do zaspokojenia tej wierzytelności w całości. Z ekonomicznego punktu widzenia powód nie wykazał, że na skutek nieuiszczenia przez dłużnika należnego świadczenia i niemożności jego wyegzekwowania z przedmiotowych nieruchomości poniósł szkodę odpowiadającą wysokości ww. wierzytelności.

Powód domagając się zapłaty od pozwanych zobowiązany był także do wykazania powstania szkody, jej rozmiarów oraz związku przyczynowego pomiędzy uchybieniami komornika a szkodą, bowiem okoliczności te również należą do

przesłanek odpowiedzialności komornika opartej o ww. art. 23. Okoliczności tych zaś powód nie wykazał. Należy więc stwierdzić, że nawet stwierdzenie przez Sąd nieprawidłowości w prowadzonym postępowaniu egzekucyjnym i uznania takich nieprawidłowości za naruszenie prawa przez komornika, nie mogło automatycznie przesądzać o zasadności zgłoszonego roszczenia odszkodowawczego. W tym stanie rzeczy, orzeczono jak w pkt 1 sentencji.

Rozstrzygnięcie w zakresie kosztów procesu oparto na przepisie art. 98 k.p.c., kreującym zasadę odpowiedzialności za wynik postępowania. Zgodnie z tą regulacją strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Warunkiem zasądzenia od strony przegrywającej na rzecz przeciwnika kosztów procesu jest zgłoszenie żądania. Pozwani są stroną, która wygrała proces. Kosztami niezbędnymi poniesionymi przez pozwanego (...) S.A. w W. i pozwaną B. C. w toku procesu były koszty zastępstwa procesowego reprezentujących ich pełnomocników ustalone w oparciu o § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Ponadto na koszty procesowe składa się także opłata od dokumentów pełnomocnictw. Uiszczenie tej opłaty stanowi bowiem dopełnienie wymagania przewidzianego w obowiązujących przepisach prawa i jest zarazem warunkiem formalnoprawnej zgodności sporządzenia dokumentu pełnomocnictwa z prawem. Tym samym uiszczenie opłaty od dokumentu stwierdzającego ustanowienie pełnomocnika jest poniesieniem wydatku, który z obiektywnego punktu widzenia jest konieczny do realizacji praw strony w postępowaniu sądowym. W związku z tym, Sąd zasądził od powoda na rzecz B. C. kwotę 2.417,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania i zasądził od powoda na rzecz (...) S.A. w W. kwotę 2.417,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Zgodnie z art. 113 ust. 1 i 4 ustawy z dnia z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Sąd wypłacił tymczasowo ze Skarbu Państwa kwotę 4.029,29 zł tytułem wynagrodzenia biegłego. W związku z tym, Sąd biorąc pod uwagę fakt przegrania sprawy przez powoda nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia przedmiotową kwotę tytułem wydatków pokrytych tymczasowo z rachunku Skarbu Państwa.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.